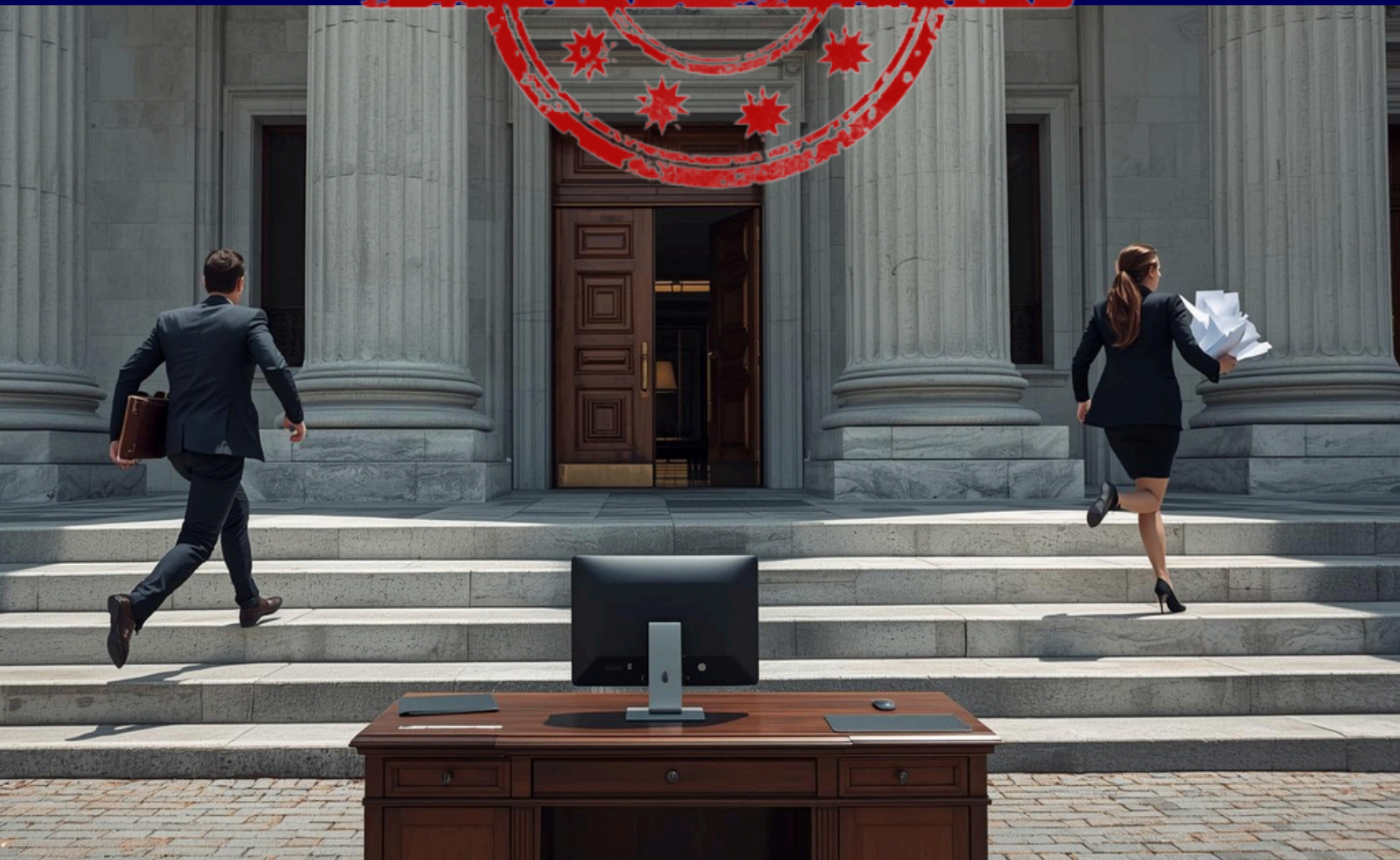

בתי הדין הרבניים
בבית הדין הרבני האזורי אריאל

החלטה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1544929/3

בבית הדין הרבני האזורי אריאל

לפני כבוד הדיינים:

הרב יחיאל חיים פריימן

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד רחמים רצון ועו"ד כלנית כהן)
נגד
הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד טל ליסוס)

הנדון: הגדרת מועד הגשת תביעה בזיקה לקניית סמכות בשל קדימתה לתביעת הצד שכנגד

החלטה

א. לפניי בקשת הנתבעת לעיון מחדש בהחלטתי מכ"ז בתשרי התשפ"ו (19.10.2025) בעניין סמכותו של בית הדין לדון בתביעת הרכוש שכרך התובע לתביעת הגירושין ולביטולה של ההחלטה.

הבקשה, שנסרקה למחשב בית הדין משום מה רק היום, אינה נושאת תאריך, אך בקצהו העליון של דף הבקשה שנסרק לתיק מופיעה 'עדותו' של הפקס "Power 18:01 -oct-2025 by My Fax 19", ומכאן לכאורה כי הוגשה בו ביום שבו ניתנה החלטתי האמורה, פחות מחמש שעות לאחר חיתומה של ההחלטה.

הדברים תואמים לדבריה של המבקשת – הנתבעת בבקשה נוספת שהגישה לפני שמונה ימים שבה נאמר:

ביום 19.10.2025 קבע בית הדין הנכבד כי הסמכות בענייני רכוש נתונה לבית הדין הנכבד. המבקשת קיבלה את החלטת בית הדין הנכבד בדבר סמכותו העניינית לדון בענייני הרכוש של הצדדים.

יצוין כי המבקשת הגישה באותו היום "בקשה לעיון מחדש בהחלטה", אך חוזרת בה מעיון באתר בית הדין הנכבד נראה כי הבקשה לא ומבקשת שלא ליתן החלטה בבקשה.

מן הדין אפוא פטורים היינו ממתן החלטה בבקשה, שהרי המבקשת הודיעה כי חזרה בה. ברם למעלה מן הצורך, כדי שייראה הצדק ולא רק ייעשה, ומפני מראית העין הנוצרת כשהבקשה שנסרקה כיום נחזית כאילו הוגשה רק עתה וממילא לא ניכר כי חזרה בה המבקשת ממנה בבקשה שהוגשה לפני שמונה ימים, יובהר להלן מדוע אין לקבל את הבקשה אף לגופה.

ב. בהחלטה האמורה קבעתי כדלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מתגובת התובע לבקשתה של הנתבעת למחיקת תביעת הרכוש ומן האסמכתאות לה עולה כי:

א. בניגוד לנטען כי הנתבעת הקדימה להגיש את תביעתה לבית המשפט טרם הגיש התובע את תביעתו לבית הדין, בפועל לשתי הערכאות הוגשו כתבי התביעה ושולמו האגרות באותו יום כשהתובע, שהגיש את תביעתו לבית דינו, הקדים את הנתבעת בכמעט שעותיים.

התיקים נפתחו בפועל בשתי הערכאות למוחרת היום.

משכך אין שחר לטענה כי הנתבעת הקדימה ככל שנבחן את הדברים על פי מועדי פתיחת התיקים על ידי המזכירות, וככל שנקבע, כפי שנכון ומקובל לכאורה לפי הפסיקה, לפי מועדי הגשת כתבי התביעה ותשלום האגרה, הרי שיש אף לקבוע פוזיטיבית כי התובע הוא שהקדים.

ב. לכאורה במועד הגשת התביעות אף מנועה הייתה הנתבעת מלהגיש את תביעתה שכן היה זה סמוך ונראה לתום תקופת עיכוב ההליכים, בעת שהחזיק התובע בזכות הקדימה, נוכח הגשתו הוא את הבקשה ליישוב סכסוך.

משכך נדחית הבקשה למחיקת תביעת התובע. ובית הדין קובע כי קנה את הסמכות לדון בתביעת הרכוש שנכרכה לתביעת הגירושין של התובע.

הבקשה הנוכחית נסמכת על החלטתו של בית המשפט שבה נאמר כי מבלי לקבוע דבר בעניין הסמכות מאשר בית המשפט כי מועד הגשת תביעתה של הנתבעת דנא לבית המשפט היה ביום 8.9.25 בשעה 16:33, וזאת משהוכח כי כתב התביעה הוגש במועד האמור.

המבקשת טוענת כי התובע, מנגד, קיבל אישור על הגשת תביעתו לבית דין זה רק ביום המוחרת – 9.9.25, ומכאן כי תביעתה קדמה לתביעתו. האישור המדובר, המצורף לבקשה שלפניי הוא אישורה של המזכירות.

כן משיגה המבקשת על האמור בהחלטתי כי לכאורה מנועה הייתה מלהגיש את תביעתה במועד ששבה הוגשה שכן היה זה בעת שבה החזיק התובע לבדו בזכות להגיש תובענה בעניינו של סכסוך משפחתי בין הצדדים, נוכח הגשתו הוא את הבקשה ליישוב סכסוך ומאחר שבעת האמורה טרם חלפה התקופה שבה העניק לו החוק להסדר התדיינות בסכסוכי משפחה, תשע"ה – 2014, את 'זכות הקדימה' היינו את הזכות הבלעדית להגיש תביעה.

לעניין זה טוענת המבקשת כי בעת הגשת תביעתה טרם חלפה שנה מבקשת יישוב סכסוך קודמת שהגיש המבקש (ושלגביה חלפו מועדי עיכוב ההליכים הקבועים בחוק) – בקשה שהוגשה בשעתו לבית המשפט – ועל כן הבקשה הנוספת שהגיש התובע לאחרונה ושאליה נגעו הדברים דלעיל הייתה מיותרת והליך יישוב הסכסוך שנפתח לצורכה לא הקים עיכוב הליכים או זכות קדימה.

ג. כאמור, אין לקבל את הבקשה. ואבהיר:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כפי שקבעתי והבהרתי בהחלטתי, שאותה מבקשת הנתבעת כי אבטל לאחר העיון מחדש, המציא התובע אסמכתאות שמהן עולה בבירור כי הגיש את כתב תביעתו לבית דינו כשעתיים טרם הגישה הנתבעת את תביעתה לבית המשפט.

התובעת אינה משיגה על הקביעה באשר למועד שבו הגישה היא את תביעתה אליבא דהאסמכתאות שהגיש התובע ושאליהן הפניתי בהחלטתי, אדרבה מבקשת היא להסתייע בהחלטת בית המשפט המאשרת כי הגישתה במועד זה ובשעה זו.

אלא מאי? סבורה היא כי את מועד הגשת תביעתו של התובע לבית דינו יש לקבוע למוחרת היום שבו הגישה היא את תביעת לבית המשפט על בסיס אישורה של מזכירות בית הדין, אלא שמעמתת היא בין מסמך של המזכירות שעניינו בפן המנהלי של פתיחת התיק על ידיה, הפן היחיד שבו יכולה לעסוק המזכירות, שאינה סמכות שיפוטית כידוע, לבין החלטת בית המשפט שעניינה במועד פתיחתו של התיק בבית המשפט מנקודת המבט המשפטית (והמחייבת). וכן לא ייעשה.

כפי שהובהר בהחלטתי הקודמת וכמצוטט לעיל, בפן המנהלי מועד פתיחת התיק בבית הדין ומועד פתיחת התיק המקביל בבית המשפט – מועד אחד הוא, 9.9.25. ההיבט המנהלי אינו זה המקום סמכות לאחת מן הערכאות, אולם לו היה בו כדי להקים סמכות – אין בו קדימה של הנתבעת. אף בפן המשפטי, שהוא המקום את הסמכות, מועד הגשתן של שתי התביעות אחד הוא, 8.9.25, אך תביעתו של התובע קודמת לחברתה בכשעתיים, וכידוע החיל בג"ץ בפסיקתו על שאלת הקדימה הנוגעת לקניית סמכויות את מנהג ירושלים המתועד בגמרא בכתובות (צד, ב) "דכתבינן שעות" וקבעה כי משהקדים אחד הצדדים את חברו בהגשת התביעה, ולו בדקות ספורות.

הציפייה כי מועד הגשת תביעתו של התובע ייקבע לפי אישורה המנהלי של המזכירות העוסק במועד פתיחתה את התיק ולא לפי המועד שבו הוגשה התביעה בפועל, וזאת אף לאחר החלטה שיפוטית (אותה החלטה שמבוקש כי תבוטל אך מבלי להשיג על העובדות הקבועות בה) הקובעת מועד זה – תמוהה ומופרכת מצד עצמה. שבעתיים תמוהה הציפייה כי כך ייקבע לגבי תביעתו של התובע ובה בעת ייקבע אחרת לגבי תביעתה של הנתבעת שבאשר לה מבקשת היא אכן לנהוג בהתאם להחלטה שיפוטית (של בית המשפט) הקובעת את מועד הגשתה לפי המועד שבו הוגש כתב התביעה בפועל אף שהתיק נפתח למוחרת היום.

משכך, מובן מאליו כי נדחית היא הבקשה לשינויה או ביטולה של החלטתי וכי קביעתי כי בית דינו קנה את הסמכות לדון בהליך שבין הצדדים – שרירה וקיימת.

ד. בשולי הדברים אעיר כי המבקשת השיגה כאמור גם על המרכיב הנוסף של החלטתי הקודמת, זה העוסק בשאלה אם הייתה זכאית להגיש תביעה במועד שבו אכן הגישה אותה.

אין אני נזקק להכריע בשאלה זו שכן ההחלטה עומדת איתן על יסודו של המרכיב הראשון שלה (שאותו שבתי וביארתי עד כה). המרכיב הנוסף אינו אלא בגדר תוספת על העיקר, ולא בכדי סייגתי אותו מלכתחילה באמירה "**לכאורה**" במועד הגשת התביעות אף מנועה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הייתה הנתבעת מלהגיש את תביעתה", שכן ידעתי גם ידעתי כי ייתכן שלא נפרשה לפני כל השמלה בנושא זה.

עם זאת איני יכול לקבוע אף עתה כי הנתבעת כן הייתה רשאית להגיש את תביעתה במועד שבו הגישתה שכן לשם כך יש לקבוע כי התקיימה בה דרישתו של סעיף 3(י)(1) לחוק להסדר התדיינויות בסכסוכי משפחה, תשע"ה – 2014, היינו כי "בשנה שקדמה להגשת התובענה כבר הוגשה בקשה ליישוב סכסוך בין אותם צדדים" מה שלכאורה אכן מוכח מהאסמכתאות שצורפו לבקשה שלפניי, אך גם כי "המבקש להגיש את התובענה" היינו בענייננו הנתבעת דנא שביקשה להגיש את התובענה לבית המשפט "הגיע לפגישות המהו"ת", וזאת לא הוכח באסמכתאות אלה ולמעשה אף לא נטען מפורש.

ה. סוף דבר, החלטתי הקודמת שרירה וקיימת. הסמכות לדון בתובענה היא של בית הדין דנו, ואין מקום לשנות קביעה זו. וכאמור, המבקשת עצמה אף הודיעה כי חוזרת היא בה מן הבקשה לשינויה.

ו. ההחלטה מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום ז' במרחשון התשפ"ו (29.10.2025).

הרב יחיאל חיים פריימן

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה

גט

OVER

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL

